

Let's Talk: Đoàn kết người da đen và người Châu Á thông qua Hip Hop

Bản chuyển âm của Akemi Chan-Imai

[Phát nhạc giới thiệu]

Akemi: Chào mừng bạn đến với tập mới của chương trình Let's Talk, đây là chương trình nơi chúng tôi giới thiệu các cá nhân và tổ chức tại Khu Phố Chinatown Oakland đang nỗ lực để mang cộng đồng AAPI và người da đen gần lại với nhau hơn. Qua việc kể lại những câu chuyện của họ, chúng tôi hy vọng sẽ khuyến khích tinh thần hòa nhập, đa thể hệ và chống phân biệt chủng tộc ở mọi nơi chúng ta sinh sống. Tôi là Akemi Chan-Imai, Giám đốc Chương trình tại Trung tâm Văn hóa Châu Á Oakland và đây là chương trình Let's Talk". Tập hôm nay có sự tham gia của Marlon Richardson còn được gọi là Unlearn The World và Stephanie Liem, một nhà giáo dục và cựu Giám đốc Truyền thông của tổ chức Hip Hop For Change. Sử dụng Hip Hop làm lăng kính cho sự đoàn kết, Marlon và Stephanie đã trình bày các cuộc hội thảo về lịch sử của tình đoàn kết Á-Phi, khám phá các ví dụ lịch sử về sự thống nhất giữa các nền văn hóa từ Chiến tranh Lạnh đến phong trào Black Lives Matter năm 2020 và Ngăn chặn các cuộc biểu tình Kỳ thị người Châu Á. Chúng ta sẽ có sự tham gia của Jason Chu, một rapper và nhà thơ người Mỹ gốc Á sống tại Los Angeles.

Jason: Xin chào mọi người. Tên tôi là Jason Chu. Thật là vinh hạnh và vui mừng khi có mặt ở đây hôm nay cùng với OACC và với hai vị khách rất đặc biệt này. Tôi là một rapper, một nhà hoạt động và một nhà giáo dục sống ở Los Angeles, California. Tôi là người Mỹ gốc Hoa và tôi rất vui mừng được trò chuyện hôm nay về tình đoàn kết của người da đen và người Châu Á thông qua phương tiện, địa điểm và văn hóa Hip Hop. Trước khi chúng ta tìm hiểu sâu hơn, trước khi đi vào nội dung, tôi rất muốn các khách mời của chúng ta giới thiệu bản thân. Marlon và Stephanie, các bạn có thể giới thiệu cho mọi người biết các bạn là ai không?

Marlon: Tất nhiên, cảm ơn Jason đã mời chúng tôi tham gia. Tôi trân trọng sự hợp tác và các hoạt động chúng ta cùng thực hiện. Tên tôi là Marlon Richardson. Tôi lấy nghệ danh là Unlearn The World. Tôi là một MC, nhà sản xuất, nhà tạo beat, DJ và cũng là một nhà đào tạo Hip Hop. Tôi tự hào là Giám đốc Đào tạo của tổ chức Hip Hop For Change, một tổ chức phi lợi nhuận ở Oakland, California, đã đào tạo 28.000 thanh niên trên khắp đất nước, dạy họ văn hóa và lịch sử sâu sắc của Hip Hop cũng như tất cả các yếu tố biểu đạt. Vì vậy, chúng tôi đang đưa trẻ em đến với DJ, tạo beat, viết bài hát, vẽ graffiti, nhảy breakdance, và chúng tôi đang áp dụng các chủ đề về công bằng xã hội, chủ nghĩa đa văn hóa, lòng khoan dung và giúp họ tiếp cận với sự sáng tạo giúp chúng tìm ra bản thân đích thực của mình. Vì vậy, cảm ơn bạn đã mời tôi ngày hôm nay.

Stephanie: Rất vui được gặp tất cả các bạn. Tên tôi là Stephanie Liem, tôi là phụ nữ, là người Mỹ nhập cư gốc Indonesia thế hệ đầu tiên. Tôi là một chuyên gia đào tạo cũng như một sinh viên tốt nghiệp đại học và tôi đã từng làm việc cho Hip Hop For Change trong khoảng bốn năm với tư cách là Giám đốc Truyền thông. Tôi là người đam mê Hip Hop, tôi yêu Hip Hop và tôi nghĩ rằng đó là phương tiện tốt nhất để tất cả chúng ta thể hiện sự tôn trọng và tình đoàn kết dành cho nhau. Hãy bắt đầu nào.

Jason: Thật tuyệt vời. Vì vậy, bạn biết đấy, chúng ta sẽ bước ra cổng và tiếp tục giới thiệu bản thân. Nhưng Marlon, tôi thấy rất hay, bạn đã nói một cụm từ, "lịch sử sâu sắc của Hip Hop". Và tôi nghĩ rằng bạn biết đấy, bản thân là một sinh viên văn hóa, có rất nhiều điều

trong đó. Câu nói yêu thích của tôi là khi Mos Def nói về "Black On Both Sides", anh ấy nói, "Hip Hop là con người." Dù mọi người đang làm gì, mọi người ở đâu, thì đó chính là vị trí của Hip Hop.

Marlon: Hoàn toàn đúng.

Jason: Và tôi nghĩ thật tuyệt vời, đó là Hip Hop có chiều sâu nhưng tất cả chúng ta đều đến với nó theo những cách khác nhau. Đầu tiên nó khơi gợi trí tưởng tượng của chúng ta theo những cách khác nhau. Marlon và Stephanie, các bạn có thể cho tôi và cho khán giả biết - lần đầu tiên các bạn tiếp xúc với văn hóa Hip Hop là khi nào không?

Marlon: Hip Hop đối với tôi không phải là thứ mà tôi tìm thấy trên Instagram hay YouTube, đúng không? Tôi là một người thuộc thế hệ 8x. Vì vậy, điều đó tức là, tôi có cơ hội rất lớn trong việc tiếp xúc với Hip Hop. Anh em họ của tôi làm DJ. Tôi ngồi và xem họ biểu diễn, bạn biết đấy, kết hợp lại với nhau và hòa trộn tất cả những thứ đó. Các anh trai của tôi thỉnh thoảng sẽ đi breakdance trong nhà hoặc trong các bữa tiệc. Vì vậy, Hip Hop là thứ luôn được phơi bày trước mặt tôi dưới mọi hình thức khác nhau. Tôi nghĩ đối với tôi, tôi thích làm MC chỉ vì niềm đam mê đào tạo. Tôi là người Latinh gốc Phi, bố mẹ tôi đến từ Cộng hòa Dominica, tôi là người da đen. Nhưng cho đến khi tôi 13 tuổi, tôi lớn lên với một người phụ nữ da trắng và Do Thái. Và ở trong môi trường mà tôi hầu như là người da đen duy nhất trong nhà, điều đó đã tạo ra chất xúc tác để tôi hướng nội và nhìn ra con người của mình. Nhưng sau đó, khi nhìn vào những nghệ sĩ như Rakim chẳng hạn, và nghe "Eric B. is President" trên băng rap mà mẹ tôi mua cho tôi thực sự đã cho tôi thấy và cho tôi một bước đột phá để thể hiện mình là một người da màu, thể hiện bản thân là một người da đen trẻ sống ở New York, tiếp xúc với các yếu tố khác nhau của Hip Hop. Vì vậy, khi tôi 10 tuổi, tôi thực sự tự do chỉ để hiểu về cuộc sống của riêng tôi và hoàn cảnh độc đáo của riêng tôi. Và rồi điều đó kết hợp với album Illmatic phát hành khi tôi 13 tuổi, mang đến cho tôi một sứ mệnh là hãy để tôi ghi lại những suy nghĩ này của mình, để tôi đưa chúng vào sách và để tôi bắt đầu viết rap, sáng tác bài hát, biểu diễn và chiến đấu với rap và tất cả những điều đó. Và điều đó về cơ bản chỉ đưa tôi vào hành trình trở thành một nghệ sĩ. Sau nhiều thập kỷ, tôi đã mở rộng hơn 30 năm Hip Hop và tham gia vào Hip Hop theo nhiều cách khác nhau, không chỉ với tư cách là một nhà giáo dục như tôi hiện tại với Hip Hop For Change mà còn với tư cách là một người đóng góp. Tôi đã phát hành một số album, mixtape khác nhau, tôi là nhà sản xuất cho chính mình và các nghệ sĩ khác. Nhưng bên cạnh đó, tôi hiểu văn hóa không chỉ từ hiện tượng ngành công nghiệp nhạc rap mà nó dành cho công chúng, mà còn từ góc nhìn văn hóa của nó, và mức độ gắn bó của nó đối với những người đến từ các cộng đồng như tôi và các cộng đồng tương tự quanh thế giới.

Jason: Rất thú vị. Và tôi thấy rất mê câu chuyện đó. Rakim [là] MC yêu thích của tôi khi lớn lên. Đó luôn là những người kể chuyện mà tôi thực sự yêu thích và tôi thực sự - đối với tôi, điều đó đã mang lại cho tôi, một bức tranh về một thế giới, đưa tôi vào trong đó và điều đó có ảnh hưởng vô cùng mạnh mẽ đối với tôi.

Marlon: Chính xác.

Stephanie: Vâng, tôi đã tham gia Hip Hop ở trường trung học, và lúc đó, tôi 24 tuổi. [cười] Có lẽ đó là 10 năm trước? Tôi yêu Hip Hop sau khi nghe Tupac, Lauryn Hill, và tôi đã quá bão hòa với nhạc pop, văn hóa nhạc pop của Mỹ và tất cả những hình ảnh này không gây được tiếng vang với tôi và tôi muốn một thứ gì đó khác. Và vì vậy tôi bắt đầu nghe nhạc Hip

Hop và bạn biết đấy khi tôi nghe Tupac nói rằng, khi anh ấy đề cập đến bông hồng mọc lên từ bê tông, tôi như thể, trời, tôi có thể là bông sen mọc lên từ nước, bạn biết đấy, giống như nắm lấy Black Power và sử dụng để tiếp sức cho những khát vọng của chính tôi trong cuộc sống. Tôi thấy rất nhiều sự đa dạng trong Hip Hop. Tôi nghĩ lý do cơ bản khiến nhiều thanh niên hiện nay thực sự bị cuốn hút bởi Hip Hop bởi vì nó rất khác biệt so với bất kỳ thể loại nào khác trên thị trường hiện nay. Nó dựa trên nền tảng công bằng xã hội và giống như tính nguyên bản đến mức bạn không thể không muốn bị cuốn hút vào Hip Hop. Và đặc biệt là một người Mỹ gốc Á lớn lên ở Mỹ, bạn biết đấy, cha mẹ tôi là những người tị nạn. Câu chuyện của chúng tôi là một câu chuyện khó khăn và đó không phải là [một câu chuyện] thường được mô tả trong văn hóa đại chúng Mỹ, vì vậy tôi tập trung vào Hip Hop vì đó là những câu chuyện mà tôi thấy giống với bản thân mình. Đó là những câu chuyện miêu tả chân thực cuộc đấu tranh một cách đẹp đẽ và kiên cường. Đó là lý do tại sao tôi yêu Hip Hop.

Jason: Quá trình bạn đi từ suy nghĩ ồ, đây là thứ mà tôi đang xem và tôi đang học và tôi đang thấy, sang suy nghĩ đây sẽ là thứ tôi sẽ gắn bó lâu dài như thế nào?

Stephanie: Vâng, ở trường trung học, đó là lần đầu tiên tôi yêu Hip Hop và sau đó là ở trường đại học, đó là khi tôi bắt đầu thực tập cho Hip Hop For Change và đó là khi tôi bắt đầu học. Marlon là một trong những người cố vấn của tôi ở trường. [cười] Anh ấy vẫn là một trong những người cố vấn của tôi; anh ấy dạy tôi mọi thứ. Và giúp tôi thực sự tìm hiểu về sự phức tạp của văn hóa Hip Hop. Bây giờ là một sinh viên tốt nghiệp, tôi thực sự nghĩ về việc Hip Hop đã thay đổi thế giới một cách nghiêm túc như thế nào. Nó thay đổi lăng kính về cách chúng ta nhìn mọi thứ. Tôi đã từng rất thích K-Pop ở trường cấp hai và bây giờ tôi không thể không nhận thấy những ảnh hưởng của Hip Hop đối với K-Pop. Tôi không thể không hiểu công bằng xã hội, đặc biệt là mạng xã hội, công bằng xã hội, bị ảnh hưởng bởi Hip Hop như thế nào. Mọi thứ! Theo nghĩa đen, mọi thứ đều bị ảnh hưởng bởi Hip Hop. Tôi luôn nói chuyện này với Marlon, nhưng chúng tôi nói về thời trang Hip Hop và cách tất cả các nghệ sĩ Hip Hop chịu ảnh hưởng của các nhà thiết kế thời trang Châu Á. Nhưng các nhà thiết kế thời trang Châu Á cũng bị ảnh hưởng bởi các nghệ sĩ Hip Hop. [cười]

Marlon: Đúng là sự thay đổi lớn, phải không?

Stephanie: Đó là sự thay đổi lớn! [cười] Vâng, và chỉ là một sinh viên của nền văn hóa mà bạn biết, yếu tố thứ năm [của Hip Hop], tôi không thể diễn tả về việc Hip Hop đã ảnh hưởng đến mọi thứ trong cuộc sống của tôi theo nghĩa đen như thế nào. Vì vậy, tại Hip Hop For Change, chúng tôi được trang sức răng để được góp mặt trong đội ngũ lãnh đạo. Những người làm trang sức răng cho chúng tôi là người Châu Á. Và, nếu bạn suy nghĩ một cách nghiêm túc, tất cả những thợ kim hoàn trong ngành công nghiệp Hip Hop đều là người Châu Á. Tất cả những thợ kim hoàn nổi tiếng nhất, tất cả những người làm dây chuyền vàng 24 karat. Tất cả họ đều được kết nối với nhau và tạo ra thay đổi lớn. Mọi thứ là một vòng tròn và chúng tôi chỉ ảnh hưởng lẫn nhau. Đó là một chu kỳ lặp đi lặp lại của sự đoàn kết và sự thể hiện sáng tạo. Điều đó thật tuyệt vời.

Jason: Đó chính xác là lý do tại sao tôi cũng đeo trang sức răng. Bởi vì mọi người, thường hỏi tôi, "Ê, cái này từ đâu ra vậy?" Và đó là một cơ hội, phải không? Đó là cơ hội để đi sâu vào cuộc trò chuyện về Hip Hop hơn những gì bạn biết. Và nếu bạn biết về người Philippines ở Vịnh, hoặc nếu bạn biết về Johnny Dang, nếu bạn biết về Ben Baller và vai trò của anh ấy trong LA Hip Hop, và sau đó [làm thế nào] anh ấy trở thành nhà sản xuất trang

sức răng, anh chàng Hàn Quốc này. Nếu bạn đã tìm hiểu về người đàn ông đó, bạn sẽ không hỏi tôi "ờ, cái này ở đâu ra vậy?" Bởi vì TÔI biết nó đến từ đâu, BẠN biết nó đến từ đâu. Bạn biết tôi đang nói gì không?

Marlon: Đúng vậy. [cười]

Jason: [cười] Đó thực sự là một người đàn ông hoàn hảo, Steph, mà tôi muốn nói đến trong cuộc trò chuyện hôm nay. Hôm nay chúng ta đang nói cụ thể về tình đoàn kết của người da đen và người Châu Á thông qua văn hóa Hip Hop. Hãy gửi lời cảm ơn đến OACC, người đang cho chúng tôi một địa điểm để nói về chủ đề này và xin gửi lời cảm ơn đến Hip Hop For Change, những người đang thực hiện công việc này từng ngày. Tôi nghĩ rằng điều quan trọng là phải ghi nhận hai điều bất cứ khi nào chúng ta có cuộc trò chuyện này. Đầu tiên là Hip Hop bắt nguồn từ những trải nghiệm và lịch sử của cộng đồng người da đen và Da nâu. Nếu không có các cộng đồng người da đen và Da nâu, Hip Hop sẽ không tồn tại. Chắc chắn không phải dưới hình thức như ngày nay. Nhưng cũng cần thừa nhận rằng có nhiều cách để các nền văn hóa phát triển và mở rộng. Không phải vượt ra khỏi cái gốc của nó, theo nghĩa là rời xa cội nguồn, nhưng tôi nghĩ, theo cách tôi thấy, cây nào cũng phải có rễ của nó ở đâu đó, mặc dù cho bóng mát vươn tận bên ngoài. Steph, bạn vừa chia sẻ một chút từ quan điểm của mình, nhưng Marlon, tôi rất muốn nghe ý kiến của bạn. Chúng ta hãy nói cụ thể về cộng đồng người Mỹ gốc Á và người Châu Á đón nhận, hưởng lợi từ Hip Hop, đưa bản thân và văn hóa của họ đến với Hip Hop. Bạn thấy điều gì đang xảy ra? Hip Hop mang lại lợi ích như thế nào? Làm thế nào để những cộng đồng này được hưởng lợi?

Marlon: Vâng, đó là một câu hỏi quan trọng để chúng ta cùng suy nghĩ nhưng tôi nghĩ cuối cùng những gì chúng ta đang giải quyết trong văn hóa Hip Hop là bản sắc giao thoa. Và đó là một điều mà tôi luôn nói; Tôi nói rằng chúng ta có thể không cùng quan điểm về chính trị hoặc thậm chí là tôn giáo, nhưng tôi nghĩ nhiều người trong chúng ta có thể đồng ý về nhịp điệu Hip Hop vì điệu, đúng không. Tôi nghĩ điều đó trở thành động lực để chúng ta hòa hợp và tìm thấy điểm chung giữa các nghệ sĩ và âm nhạc mà chúng ta đánh giá cao cũng như văn hóa xuất phát từ đó, đúng không. Vì vậy, chúng ta đang đối phó với những bản sắc không chỉ bắt nguồn từ chủng tộc và sắc tộc, mà còn đối phó với những cộng đồng được thành lập dựa trên hoàn cảnh, dựa trên tình trạng kinh tế. Thực tế là rất nhiều cộng đồng Châu Á sống cạnh các cộng đồng Da đen, và điều đó trùng hợp, phải không? Tôi thực sự đi ngang qua phố hầu như mọi ngày trong đời để mua đồ ăn Trung Quốc. Và bạn có thể nghe thấy điều đó trong lời bài hát của tôi, bạn có thể nghe thấy điều đó trong lời bài hát của rất nhiều MC New York về mối quan hệ của họ với nhà hàng Trung Quốc trong khu phố của họ. Đó là phần đầu tiên. Bên cạnh đó, đó là văn hóa Châu Á và tôi là một học sinh võ thuật khi còn nhỏ, vì vậy tôi đã học Taekwondo, tôi học Aikido, tôi thi đấu quốc gia. Vì vậy, tôi luôn tiếp xúc với văn hóa Châu Á bằng cách này hay cách khác cho dù đó là giáo viên người Puerto Rico của tôi, người đã học từ Ernie Reyes và Ernie Reyes Jr. Bên cạnh đó, bạn biết gặp những người như Jhoon Rhee, một huấn luyện viên Taekwondo người bậc thầy đã dạy Lý Tiểu Long cách thực hiện những đòn đá cao hơn cả lối đá của Vịnh Xuân Quyền. Những điều nhỏ nhặt như thế. Vì vậy, tôi luôn nghĩ đến trước khi tôi tham gia vào Hip Hop, rất trân trọng và chào đón nền văn hóa Châu Á trong cuộc sống của tôi và ảnh hưởng của nó. Tôi nghiên cứu Lý Tiểu Long như một biểu tượng, một diễn viên và một võ sĩ trong nhiều năm. [Tôi] đọc Đạo của Jeet Kune Do. Một trong những bức ảnh mang tính biểu tượng của tôi với tư cách là một nghệ sĩ là tôi với Lý Tiểu Long trên áo khoác. Vì vậy, tôi nói tất cả những điều đó để truyền đi thông điệp rằng tôi hiểu các giá trị của triết học phương Đông và văn hóa phương Đông được điều chỉnh trong bối cảnh của tôi khi còn là một đứa trẻ lớn lên trên

Washington Heights ở Thành phố New York. Lý do tại sao tôi ngồi thiền trên mái nhà thay vì bán ma túy trên đường phố, phần lớn đến từ ảnh hưởng Á Đông và phương Đông trong cuộc sống của tôi. Những năm sau đó, bạn chỉ thấy điều đó với những nhóm như Wu Tang [Clan]. Bạn thấy điều đó với các nhà thiết kế thời trang như Nigo và mối quan hệ của họ với những người như Pharrell [Williams] và tất cả những điều khác biệt này. Vì vậy, tôi chỉ thấy rằng có rất nhiều cho và nhận, và luôn có rất nhiều cho và nhận. Và tôi nghĩ rằng chúng ta thường sa lầy vào việc ai sẽ lấy nhiều hơn và ai được lợi nhiều hơn. Nhưng tôi nghĩ rằng chúng ta cần vượt lên trên cuộc trò chuyện đó và bối cảnh hóa mối quan hệ. Ngữ cảnh hóa nó từ khía cạnh kinh tế và giai cấp, nhưng cũng ngữ cảnh hóa nó dưới khía cạnh đoàn kết và gắn kết lịch sử. Tôi nghĩ rằng rất nhiều người đang đưa ra những lời phàn nàn này đến từ một không gian thiếu hiểu biết. Giống như bạn đã nói, nếu bạn biết lịch sử, bạn là người thông thái. Hip Hop được thành lập dựa trên kiến thức - kiến thức về bản thân, kiến thức về môi trường. Bạn sẽ thấy rằng những gì chúng ta đưa lên hàng đầu trong thế kỷ 21 là thứ đến từ di sản của tình trạng bị gạt ra ngoài lề xã hội mà cả cộng đồng người Châu Á và người da đen phải đối mặt và trong lịch sử đã tìm thấy sự đoàn kết với nhau để cố gắng chống lại điều đó.

Stephanie: Giống như những gì Marlon đã nói, có quá nhiều lịch sử ở giao điểm của tất cả sự đoàn kết. Nếu bạn thực sự nhìn vào lịch sử của người Châu Á và mối quan hệ của họ với người da đen, bạn sẽ nhìn thấy xã hội Mỹ đã chán ghét người Châu Á như thế nào. Vì vậy, vào những năm 90, bạn thấy rất nhiều đàn ông Châu Á ăn mặc theo phong cách Hip Hop và thích sử dụng ngôn ngữ Hip Hop để thể hiện mình nam tính hơn. Tôi nghĩ rằng điều thực sự quan trọng thay vì chỉ thẳng tay vào việc chiếm dụng văn hóa, hãy tạo không gian cho những người đang ở chế độ sinh tồn, những người muốn thể hiện mình là người được xã hội Mỹ chấp nhận hơn. Và vấn đề là bạn thực sự thấy hiện tượng tương tự lại xảy ra như hiện tại. Bạn cũng thấy điều đó đang diễn ra ở Châu Á, đặc biệt là trong giới underground như Hàn Quốc, Nhật Bản, các nước Châu Á khác và những cảnh Hip Hop ngầm của họ. Có rất nhiều sự chiếm đoạt văn hóa đang diễn ra, nhưng cũng có rất nhiều sự đánh giá cao về văn hóa đang diễn ra. Tôi đã xem rất nhiều video bài luận của những người da đen đi đến, chẳng hạn như Nhật Bản và Hàn Quốc, không chỉ giới hạn ở hai quốc gia Đông Á đó, nhưng họ cảm thấy được chào đón nhiều nhất trong giới Hip Hop. Và vâng, có rất nhiều sự chiếm đoạt đang diễn ra nhưng không gian đoàn kết nhất được tạo ra ở những nơi này, nơi mọi người là thành viên của nền văn hóa vì họ chấp nhận sự đa dạng. Có một số vấn đề ở đó vì tôi nhận thấy rằng cách mà người Châu Á thực sự thể hiện tình yêu và sự đánh giá cao đối với các nghệ sĩ là nhân rộng họ. Họ muốn trông giống họ, họ muốn nói chuyện giống họ vì họ quá thần tượng họ. Nhưng ở nhiều quốc gia Châu Á, chúng tôi không có công bằng xã hội, văn hóa truyền thông xã hội, như bạn biết. Mọi người không được tiếp cận nhiều với giáo dục công bằng xã hội như chúng ta. Vì vậy, tôi không bào chữa mà chỉ nói rằng tôi tích cực cố gắng tạo không gian cho những người vẫn đang học hỏi. Và vì vậy, làm thế nào chúng ta có thể biến sự chiếm đoạt văn hóa thành sự đánh giá cao và cung cấp cho mọi người một con đường đúng đắn để xem cách giáo dục có thể giúp họ trở thành những nhà hoạt động hoặc tìm hiểu thêm về văn hóa, và tham gia vào văn hóa một cách sáng tạo hơn?

Jason: Lần đầu tiên tôi tiếp xúc với văn hóa Hip Hop, đó là cậu bạn Yusef của tôi. Chúng tôi nói về âm nhạc trong lớp. Chúng tôi đã ở trong lớp cùng nhau. Tôi giống như một đứa tăng động và tôi đã nói, "Ôi trời, bản nhạc này tôi nghe trên radio, toàn là rác, anh bạn. Puff Daddy vừa rap về tiền, đó là cái gì vậy?" Và anh ấy nói: "Này anh bạn, im đi. Đây này." Và

anh ấy cho tôi nghe Deltron 3030 của Del the Funky Homosapien, anh ấy cho tôi nghe The Blueprint 2 của Jay-Z, và anh ấy cho tôi nghe Labor Days của Aesop Rock. Và anh ấy nói, "Nghe ba bài này, sau đó quay lại và chúng ta sẽ nói chuyện sau." Và tôi nhớ tôi đã ngồi trên xe buýt lắng nghe các bài đó và giống như, ồ có gì đó ở đây. Tôi thậm chí không hiểu tất cả lời bài hát nhưng tôi hiểu rằng có cả một thế giới đang mở ra thông qua thứ âm nhạc này. Tôi nghĩ về nơi tôi đã ở đó; Tôi đã đi từ hoàn toàn thiếu hiểu biết đến một chút tò mò, và sau đó tua nhanh... và đó là cả một giai đoạn trưởng thành. Và Steph, chính xác những gì bạn vừa nói, tôi nghĩ nó rất quan trọng đối với những người trong chúng ta, những người đang ở một nơi nhất định trong hành trình của mình. Đó có thể là với Hip Hop, có thể là với công bằng xã hội, có thể là với bất cứ thứ gì. Điều quan trọng cần nhớ là không phải lúc nào chúng ta cũng ở nơi hiện tại và có những người không ở nơi họ sẽ ở. Tôi nghĩ rằng sự căm dỗ thường xuyên trong các cuộc trò chuyện về công bằng [xã hội] này là nói, "Nếu bạn không theo kịp tôi, bạn là đồ rác rưởi." Và điều đó khiến tôi trở thành chiếc thước đo, và chúng ta quên rằng đó là một cuộc hành trình. Mọi người chỉ phải ở nơi họ đang ở và thước đo liệu họ có đi đến đó hay không, là cái đích họ đang hướng đến. Không phải nơi họ đã ở. Hoặc thậm chí không phải nơi họ đang ở ngày hôm nay. Các bạn có thể chia sẻ, sự chiếm đoạt văn hóa có nghĩa là gì và tại sao nó có hại?

Marlon: Tôi xin nói rằng, sự chiếm dụng văn hóa là cố gắng kiếm lợi từ một hình thức thể hiện của cộng đồng đã thực sự tạo ra nó và thành lập nó, nhưng bị coi thường. Một trong những ví dụ nổi bật về sự chiếm dụng văn hóa là Bo Derek. Dành cho những ai chưa biết, một nữ diễn viên rất nổi tiếng vào những năm 70 đã đạt được danh tiếng cao hơn khi tham gia một bộ phim hoặc tham gia một chương trình điện ảnh nơi cô ấy để kiểu tết tóc kiểu dây thừng. Theo đó, người phụ nữ Da trắng, tóc vàng, mắt xanh, tết tóc kiểu dây thừng, được đánh giá là rất thời trang và nổi bật, còn khi người khác, đặc biệt là phụ nữ trong cộng đồng Da đen đã tết tóc kiểu dây thừng trong nhiều thế hệ, nhưng thường xuyên bị đánh giá là thiếu chuyên nghiệp, không hấp dẫn, đó là sự khác biệt. Vì vậy, đó là một ví dụ nhỏ về sự nguy hiểm của việc chiếm dụng văn hóa, trong đó đối với một nền văn hóa khi mà bản sắc đã được gắn chặt trong DNA của họ, thì bị coi là đẳng cấp thấp, tồi tệ, xấu xí, thiếu chuyên nghiệp. Ngay cả bây giờ, tôi có tết tóc kiểu dây thừng, nhưng giống như vẫn là đối tượng cần được luật chống phân biệt đối xử với những người có kiểu tóc thiếu số nhất định. Nhưng những tầng lớp khác có thể chiếm dụng kiểu tóc đó hoặc gu thời trang, cách nói chuyện thì được coi là sáng tạo, được coi là sắc sảo, được coi là tuyệt vời. Nhưng tôi cũng nghĩ rằng phải xem xét trên cơ sở từng trường hợp cụ thể. Theo một khía cạnh nào đó, bạn có thể nhìn vào một người nào đó từ cộng đồng Châu Á hoặc bất kỳ cộng đồng nào khác đang có nét văn hóa da đen, bản sắc của người da đen và bạn không biết họ đang ở gần người da đen, phải không? Sự gần gũi hoặc mối quan hệ giữa họ liên quan đến giai cấp, liên quan đến việc bị gạt ra bên lề xã hội, cũng như liên quan đến áp bức, chúng ta không thể nói về điều đó nếu không biết những sắc thái của trải nghiệm sống của họ và sự gần gũi hơn của họ với người Mỹ gốc Phi hơn là gần với nhóm người Châu Á mà chúng ta đang nghĩ trong đầu. Chúng ta đang phân chia họ với ý tưởng rằng ồ, bạn thuộc loại này, vì vậy những gì bạn đang làm là chiếm dụng văn hóa. Không biết rằng họ có thể có một lịch sử rất sâu sắc với vẻ ngoài đó, những mái tóc tết kiểu dây thừng, mái tóc đó, phong cách rap, tất cả những thứ đó. Có thể là bạn thân nhất của họ là người da đen, có thể họ được nuôi dưỡng bởi một gia đình da đen. Có lẽ họ đã lớn lên xung quanh người da đen trong suốt cuộc đời và đó là lý do tại sao họ nói theo cách họ làm. Vì vậy, tôi nghĩ rằng phải được xem xét trên cơ sở từng trường hợp, không chỉ khía cạnh đánh giá cao mà cả khía cạnh chiếm dụng.

Stephanie: Tôi nghĩ Marlon thực sự đã rất chính xác. Đối với tôi, chiếm dụng văn hóa là bóc lột văn hóa mà không cho lại bất cứ thứ gì. Tôi sẽ đưa ra một ví dụ. Vâng, trong một thời gian dài, người dân Châu Á bị chỉ trích rất nhiều hoặc chế giễu rất nhiều về đôi mắt của họ. Nhưng bây giờ, mắt mèo đột nhiên trở thành xu hướng và mọi người đang phẫu thuật và trang điểm để có được đôi mắt rất giống mèo. Khi phụ nữ Châu Á có đôi mắt xếch, họ đã bị kỳ thị và bị giết hại. Nhưng bây giờ, đó là một xu hướng trang điểm và nó đột nhiên trở nên sành điệu, và việc đó được xây dựng dựa trên những nguyên tắc giống như Marlon đã nói đến. Tuy nhiên, tôi rất hiểu quan điểm của anh ấy về việc lịch sử và kinh nghiệm sống của mọi người khi thực sự quyết định, đây là sự chiếm dụng văn hóa hay đây chỉ là hành động thông thường khác. Marlon và tôi, chúng tôi đã có một cuộc trò chuyện về toàn bộ Awkwafina và vụ bê bối của cô ấy về hành vi chiếm dụng văn hóa, và việc cô ấy sử dụng tiếng Anh bản ngữ người Mỹ gốc Phi (AAVE) -

Marlon: Có thể nói là giọng người da đen.

Stephanie: Vâng, bản sắc người da đen của cô ấy. Chà, chúng ta đã nói về cô ấy và bạn biết đấy, cô ấy đến từ Queens, cô ấy lớn lên xung quanh rất nhiều người da đen, và trong khi Hollywood cô thích phóng đại giọng người da đen và cường điệu hóa nó, tôi nghĩ rằng có sự giao thoa giữa những người da đen, đặc biệt là ở New York sinh sống rất gần gũi với những người Châu Á và tất cả những người Châu Á đang đi học với những người bạn da đen và chỉ cố gắng hòa nhập và bạn biết đấy, Awkwafina cũng là một nghệ sĩ Hip Hop. Vì vậy, sau đó cũng có sự giao thoa. Vậy làm cách nào để tạo không gian cho những người có bị ảnh hưởng bởi lịch sử và trải nghiệm?

Marlon: Họ là sản phẩm của môi trường.

Stephanie: Đây rồi, đó chính là câu trả lời. [cười]

Marlon: Ý tôi là, đó chính là những gì chúng ta đang nói đến. Tôi nghĩ câu chuyện xã hội bao quát nhất sẽ là: bạn phải là sản phẩm của nơi bạn đến, đúng không? Bạn phải nói giọng địa phương và mặc quần rộng thùng thình hoặc nghe nhạc rap, trừ khi bạn là người Châu Á. [cười] Bởi vì xã hội sẽ nói với bạn rằng người Châu Á phải hành động theo cách này. Người da đen cần phải hành động theo cách này. Người da trắng cần phải hành động theo cách này. Vì vậy, có rất nhiều sự phân chia xã hội diễn ra và chúng ta được sinh ra trong đó. Chúng ta thực sự được sinh ra trong đó và chúng ta phải tự chải chuốt bản thân và chấp nhận thể giới đang mong đợi một số khuôn mẫu hành vi nhất định từ chúng ta, một số khung suy nghĩ nhất định từ chúng ta, và thường xuyên, những khuôn mẫu họ gán cho chúng ta không phản ánh con người cốt lõi của chúng ta. Bạn biết tôi đang nói gì không? Tôi nghĩ rằng Hip Hop cho phép bạn bước vào một không gian như chính con người bạn, như con người chân thực nhất của bạn để bạn điều hòa lại cuộc sống của mình cho tốt đẹp hơn. Để bạn tiếp thu mọi khía cạnh của cuộc sống, những bộ phim bạn xem, môi trường bạn đến, ngôn ngữ bạn đã học và bây giờ bạn tìm cách kết hợp nó để thể hiện bản thân ở dạng chân thực. Vì vậy, tôi nghĩ Hip Hop cung cấp một con đường để vượt qua tất cả sự ngăn cách này mà xã hội thường áp đặt lên chúng ta.

Jason: Vâng, và như tất cả các bạn đã chia sẻ điều này, một vài lời bài hát yêu thích của tôi đã xuất hiện trong tâm trí tôi. Tôi nhớ Donald Glover, người bắt đầu rap với nghệ danh Childish Gambino, anh ấy có một câu như sau, "đứa trẻ da đen duy nhất tại buổi hòa nhạc Sufjan." Và bạn biết tất nhiên, Kanye đã nói về một điều nổi tiếng, "hồi họ nghĩ rằng những

chiếc polo màu hồng sẽ làm tổn thương Roc, trước khi Camera bật lên". Một số nhân vật yêu thích của chúng tôi trong Hip Hop là những người đã nói: này, bạn nghĩ rằng một rapper phải như thế này, nhưng tôi sẽ cho bạn thấy rằng tôi hơn thế nữa, tôi không chỉ phù hợp với khuôn mẫu này. Hip Hop đã bảo chúng ta phải như vậy. Đó luôn là những gì xã hội nói, ồ được rồi nếu bạn là người da đen, bạn phải như thế này. Nếu bạn là phụ nữ Châu Á, bạn phải như thế này. Nếu bạn là người bản xứ, bạn biết đấy- và tôi nghĩ rằng đó là điều mà tôi rất say mê khi nói đến cuộc trò chuyện về sự chiếm dụng và đánh giá cao và chủ nghĩa đa văn hóa này. Chúng ta phải cẩn thận để nó không trở thành một sự thoái lui. Vì vậy, thường khi chúng ta nói về chiếm dụng văn hóa, có những tổn thương thực sự đằng sau. Nhưng điều đó trở thành gì, liệu nó có trở thành một kiểu thúc đẩy thận trọng khi nói rằng hãy ở lại làn đường của bạn. Và "làn đường của bạn", tôi muốn nói đến những gì chúng tôi nghĩ rằng bạn được phép làm. Đó là điều mà tôi nghĩ rất phản tác dụng khi nói đến các cuộc trò chuyện về tinh đoàn kết. Không có cách nào cho chúng ta, giống như chính xác như bạn đã nói Marlon, chúng ta sống cạnh nhau. Chúng ta học hỏi lẫn nhau, chúng ta lớn lên cùng nhau. Tại sao chúng ta luôn phải làm cuộn trứng Mexico? Có cách nào để chúng ta làm một món ăn với kim chi không?

Marlon: Anh cần đến Vịnh, anh bạn. Chúng tôi bảo vệ bạn. [cười]

Jason: [cười] Tôi biết!

Marlon: Một người đàn ông da đen vừa làm cho tôi món mì tỏi vào ngày hôm trước.

Jason: [cười]

Marlon: Không muốn làm bạn mất hứng, nhưng tôi nghĩ điều chúng ta cũng đang nói đến là ai đang tạo ra những tiêu chí đó? Đúng? Chúng ta hãy thực sự khám phá xem ai đang đặt ra những ranh giới phân chia này cho chúng ta. Đó không phải là chúng ta. Cộng đồng da đen không hề nói rằng "Da đen" là như thế này thế kia và nếu bạn không thể là một phần thì bạn sẽ không trở thành một phần của cộng đồng - cộng đồng Châu Á không hề nói: này, nếu bạn mặc áo hình rồng, bạn ăn cấp từ nền văn hóa của chúng tôi. Và tôi đã trải qua hai năm cấp ba mặc áo hình rồng trên áo. [cười] Đúng không? Nhưng, bạn phải bắt đầu có những cuộc trò chuyện kiểu như, ai đang tạo ra những tiêu chí đó hay đang thiết lập khuôn khổ đó cho cách chúng ta? Và nếu nó không đến từ cộng đồng của chúng ta, thì chúng tôi phải bắt đầu đào sâu. Tại sao chúng ta thậm chí còn thích ứng với những khuôn khổ này? Tại sao không thích ứng với những gì có lợi hơn để tạo ra một không gian sống bình đẳng cho mọi người? Câu hỏi quan trọng là: những khuôn khổ này đến từ đâu? Chúng ta có nên tuân theo chúng không? Chúng có đang phục vụ chúng ta không? Nếu không, thì chúng ta có thể loại bỏ chúng, đặc biệt nếu họ không có vai trò gì trong cuộc sống hàng ngày của, đặc biệt là các cộng đồng người Mỹ gốc Phi và Châu Á, và các cộng đồng nói chung.

Jason: Đối với các bạn, Steph Marlon, có thể làm gì để hướng tới sự đoàn kết? Bởi vì đôi khi tôi nghĩ, cá nhân tôi biết có rất nhiều người quan tâm nhưng họ không biết cách thực hiện bước đó. Họ không biết phải làm gì ngoài việc chỉ đăng trên mạng xã hội. Ngoài các bước rõ ràng. Từ các hoạt động nhiệt huyết mà các bạn đang làm thông qua Hip Hop For Change cũng như trong cuộc sống và thực tiễn của chính bạn trong cộng đồng, các bước hữu hình hướng tới sự đoàn kết là gì?

Stephanie: Một bước dễ dàng sẽ là chọn một tổ chức mà bạn thực sự gắn bó, mà bạn sẵn sàng hỗ trợ. Nếu bạn không thể hỗ trợ họ về mặt tài chính, hãy hỗ trợ các bài đăng trên

mạng xã hội của họ, thích bài đăng của họ, chia sẻ bài đăng của họ và tham gia vào cộng đồng. Tôi nghĩ rằng bạn biết đấy, đó là cách tôi bắt đầu. Tôi bắt đầu với Hip Hop For Change. Đó là một tổ chức mà tôi thực sự yêu thích và từ đó tôi có thể hỗ trợ và sử dụng bất kỳ kỹ năng nào mà tôi có được từ cá nhân vào bộ kỹ năng của riêng tôi, để thực sự giúp đỡ họ và cũng như giúp đỡ nền văn hóa. Vì vậy, do đó, thay vì chỉ thu nhận từ văn hóa, học hỏi từ văn hóa, tôi cũng có thể tham gia vào nền văn hóa đó. Sau đó tìm ra các con đường để bạn tham gia và tích cực giúp đỡ những người mà bạn rất muốn giúp đỡ.

Jason: Họ sẽ xuất hiện. Các tổ chức như OACC, như Hip Hop For Change. Bạn thực sự có thể - tin tưởng tôi. Các tổ chức phi lợi nhuận cấp cơ sở luôn tìm kiếm tình nguyện viên, cho nguồn nhân lực đó.

Marlon: Vâng, chúng tôi cần họ. [cười] Chúng tôi cần những nguồn nhân lực đó. Điều này thực sự cần thiết, đặc biệt khi xem xét rằng các tổ chức phi lợi nhuận POC (Người da màu) gần như chỉ nhận được nguồn vốn dưới 50% so với các tổ chức phi lợi nhuận của người da trắng. Vì vậy, chúng tôi chắc chắn cần mọi người đầu tư ở cấp độ cộng đồng, đúng không. Cần kiến thức chuyên môn, khả năng, năng lực. Tôi nghĩ Hip Hop là một điều tuyệt vời vì nó vượt qua chủng tộc, sắc tộc và tất cả những điều đó, nhưng nó cũng đưa bạn vào lịch sử bắt nguồn từ trải nghiệm da đen và da nâu ở Mỹ. Hoặc tôi có thể nói, trải nghiệm thiệt thòi ở Mỹ. Và khi bạn mở rộng phạm vi đó, thì bạn sẽ bao gồm cả người Châu Á. Sau đó, bạn bao gồm cả những người nhập cư, bạn bao gồm cả một lớp người mà bạn thường không thấy có liên hệ với văn hóa Hip Hop. Vì vậy, tôi nghĩ quan điểm của Stephanie [là] tham gia vào các tổ chức khác nhau, chỉ cần bạn mong muốn được tham gia nói chung và tham gia vào các tổ chức khác nhau để tạo ra thay đổi xã hội là bước đầu tiên. Nhưng sau đó, nếu bạn muốn xem là "Tôi muốn tình nguyện với tư cách là một người đàn ông da đen cho tổ chức Châu Á này", hoặc "Là một phụ nữ Châu Á, tôi muốn tham gia các hoạt động tình nguyện với tổ chức do người da đen lãnh đạo này", tôi nghĩ điều đó cũng có ích, nhưng tôi cũng nghĩ rằng điều đó cho phép và cần được khuyến khích để bạn có cơ sở trong lịch sử. Vì vậy, bạn có thể hiểu lịch sử đã có một liên kết, đã có đoàn kết, đã có một hiệp đoàn. Vì vậy, nhận thức hoặc quan niệm rằng đây chỉ là những cộng đồng loại trừ lẫn nhau, không hợp tác với nhau cần phải được loại bỏ. Toàn bộ cấu trúc đó cần được loại bỏ vì nó không chính xác. Nó không bắt nguồn từ lịch sử.

Jason: Tôi thích điều đó. Vâng, đó chính xác là những gì tôi cũng đang nghĩ, nếu tất cả các bạn đang tìm cách phục vụ và hỗ trợ, bạn sẽ không bị trói buộc vào suy nghĩ 'Ồ, tôi là người da đen và những người Châu Á, đó không phải là chỗ của tôi. 'hoặc' Tôi là người Châu Á nên tổ chức Hip Hop này, đó không phải là chỗ của tôi'. Đi! Hãy đi và thực hiện những thay đổi bạn muốn thấy. Nhưng cũng hãy thực một cách khiêm tốn. Bạn biết tôi đang nói gì không? Cần biết rằng bạn sẽ phải học rất nhiều điều. Khi chúng ta tham gia để hỗ trợ cộng đồng, chúng ta sẽ hỗ trợ. Chúng ta không lãnh đạo. Chúng tôi không làm dự án. Chúng ta không bảo họ phải làm gì. Chúng ta cần truyền đạt" tôi là ai và những gì tôi mang đến cho bạn, điều đó có thể có giá trị như thế nào đối với bạn?" Và sau đó chúng ta xây dựng lòng tin. Đó là cách chúng ta xây dựng lòng tin. Được rồi, tôi có hai câu hỏi cuối cùng trước khi chúng ta kết thúc cuộc trò chuyện thú vị hôm nay. Tôi học được rất nhiều điều mỗi khi có mặt các bạn. Marlon và Steph, chúng ta đã mở đầu bằng cách hỏi bạn được tiếp xúc văn hóa Hip Hop đầu tiên ở đâu? Và tôi muốn kết thúc bằng cách nói, bạn thấy gì trong văn hóa Hip Hop hôm nay? Có ý nghĩa gì với bạn? Và sẽ như thế nào trong tương lai trong trí tưởng tượng hoang dã nhất của bạn?

Marlon: Tôi nghĩ rằng Hip Hop sẽ đóng vai trò như một con đường tổng thể để điều hòa lại bản thân và kiến tạo lại đất nước mà chúng tôi đến. Trong 30 năm nữa, Hip Hop sẽ trông như thế nào trong âm nhạc và không gian sáng tạo, cũng như không gian đào tạo, không gian phi lợi nhuận, không gian kinh doanh tài chính, tôi nghĩ nó sẽ cho phép nhiều sự thay đổi mô hình nếu chúng tôi nhận ra giá trị và tầm quan trọng của Hip Hop ngoài âm nhạc. Chúng ta đang nói đến, khi chúng ta nói về văn hóa Hip Hop, chúng ta đang nói về một phương tiện sáng tạo cho phép những người trẻ bị gạt ra ngoài lề tiếp cận với những cấp độ suy nghĩ cao hơn, tránh khỏi tổn thương về nghèo đói, tránh khỏi tổn thương của việc bị gạt ra ngoài lề xã hội, tránh xa tổn thương của nạn phân biệt chủng tộc ở đất nước này. Và bằng cách tích cực luyện tập trong không gian này và tham gia vào cộng đồng này, bạn sẽ được tiếp xúc với các giá trị và lối sống sẽ khiến bạn trở thành một người tốt hơn. Làm cho thế giới mà bạn đến, làm cho cộng đồng bạn đến tốt đẹp hơn. Và họ sẽ cải thiện nhờ tính hòa nhập, đó là điều mà Hip Hop muốn bạn làm để bắt đầu. Chúng tôi đang phối lại beat. Chúng tôi có các giai điệu khác nhau và âm nhạc khác nhau. Các nhà thiết kế đồ họa của chúng tôi, các nghệ sĩ graffiti của chúng tôi có các phong cách nghệ thuật khác nhau. Các breakdancers của chúng tôi có các bước nhảy khác nhau. Vì vậy, toàn bộ nền văn hóa được xác định dựa trên tính toàn diện. Vì vậy, hãy tưởng tượng rằng trong những không gian khác nhau ngoài khía cạnh phối hợp ăn ý của âm nhạc Hip Hop. Hãy xem xét Hip Hop trong các lĩnh vực khác nhau và áp dụng sự sáng tạo đó, áp dụng tính toàn diện đó cho tất cả các lĩnh vực khác nhau. Tôi nghĩ rằng trong 25-30 năm nữa, chắc chắn chúng ta sẽ thấy sự thay đổi mạnh mẽ.

Stephanie: Đối với tôi, Hip Hop cho phép tôi thể hiện bản thân như con người thật nhất của mình. Tôi không bao giờ phải “chuyển mã” bất cứ khi nào tôi tham gia Hip Hop For Change. Tôi nghĩ đối với rất nhiều người, Hip Hop cũng cung cấp một nền tảng để thay đổi và học cách trở thành chính mình. Gần đây, tôi đã xem, đó là chương trình nhạc rap của chương trình Hàn Quốc này có tên "Show Me The Money". Đó là mùa thứ 10, đó là một chương trình Hip Hop. 10 năm trước, phần 1 đã ra mắt, và nó rất nam tính. Nhưng tôi đã xem phần mới nhất và khi bạn thấy Hip Hop đang phát triển và có nhiều hình thức khác nhau, nó trở nên bao trùm hơn và có rất nhiều ảnh hưởng khác nhau. Vì vậy, bây giờ bạn thấy các rapper mặc váy và sơn tất cả các móng tay trên nền tảng Hip Hop này mà 10 năm trước đây, khi chương trình được phát sóng không thể có. Và vì vậy, tôi nghĩ bạn thực sự có thể thấy sự phát triển của Hip Hop và cách sự phát triển của nó cho phép sự hòa nhập nhiều hơn và giống như cách nó cho phép nhiều người đến với Hip Hop hơn, hãy tìm kiếm một nền tảng để thể hiện và thể hiện bản thân chân thực nhất thông qua nền văn hóa này. Và đó là lý do tại sao việc tài trợ cho đào tạo Hip Hop trong trường học lại vô cùng quan trọng! Vì vậy, chúng tôi cung cấp cho tất cả những người trẻ này một nền tảng để trở thành con người thật nhất của mình.

Jason: Marlon và Stephanie, trước khi chúng ta rời khỏi đây, bạn có thể cho chúng tôi biết cách giữ liên lạc với bạn và những dự án mà mọi người nên theo dõi từ Hip Hop For Change, từ bạn Marlon, Unlearn The World, và từ Steph?

Marlon: Trước hết, chúng tôi thể hiện tinh đoàn kết Á-Phi trên khắp đất nước, và cả trên không gian mạng. Chỉ cần theo dõi Hip Hop For Change trên trang web của chúng tôi hoặc trên phương tiện truyền thông xã hội của chúng tôi với các sự kiện khác nhau sẽ mở cửa cho công chúng. Cả Stephanie và tôi sẽ hỗ trợ. Vì vậy, hãy theo dõi chúng tôi, @hiphop4change trên Instagram, bạn cũng có thể xem trang web của chúng tôi www.hiphopforchange.org. Đối với bản thân tôi, bạn có thể tìm thấy tôi trên phương tiện

truyền thông xã hội: “unlearntheworld”. Và đúng vậy, tôi đang tiếp tục thực hiện các dự án và âm nhạc, đồng thời nêu bật rất nhiều trải nghiệm của riêng tôi và những điều tôi cảm nhận được về vấn đề cụ thể này và rất nhiều vấn đề khác đang gây bức xúc trong xã hội ngày nay. Vì vậy, chúng tôi sẽ tiếp tục mở rộng. Hiện tại, chúng tôi là một tổ chức phi lợi nhuận có trụ sở tại Oakland nhưng chúng tôi đang có những bước tiến lớn trong Học khu Thống nhất Los Angeles và để cuối cùng giành được một không gian để chúng tôi thực sự phát triển toàn bộ phong trào của mình xuống khu vực LA, cũng như trên khắp đất nước. Vì vậy, hãy tìm kiếm chúng tôi và mọi sự hỗ trợ của các bạn đều cần thiết. Cảm ơn các bạn.

Stephanie: Hãy theo dõi chúng tôi trên Instagram, đăng ký nhận bản tin của chúng tôi, một lần nữa trên trang web của chúng tôi, www.hiphopforchange.org. Ngoài ra còn có sự kiện mà Hip Hop For Change cùng tổ chức với Hate Is A Virus và tôi muốn Jason nói thêm cho các bạn được biết.

Jason: Vào ngày 11 tháng 6, tại Bảo tàng Quốc gia Nhật Mỹ, Hip Hop For Change cùng với Hate Is A Virus, một tổ chức phi lợi nhuận 501c3 được thành lập để chống lại sự phân biệt chủng tộc chống lại người Châu Á sau sự bùng nổ của virus COVID-19, chúng tôi sẽ tổ chức một bữa tiệc đường phố đoàn kết Người Châu Á và người da đen. Sẽ thật tuyệt vời, chúng ta sẽ có đồ ăn, nhà cung cấp, nghệ thuật thị giác, ban giám khảo và bữa tiệc đường phố trọn vẹn. Thật là một niềm vui và một đặc ân khi được ở bên cạnh tất cả các bạn. Theo nghĩa đen, tôi muốn làm điều này chỉ vì tôi thích được biểu diễn trước tất cả các bạn và học hỏi từ tất cả các bạn. Marlon, Unlearn The World, Stephanie Liem, và tôi là Jason Chu @jasonchumusic everywhere. Một lần nữa, xin cảm ơn OACC đã phát tập này trong chuỗi chương trình Let's Talk. Chúng tôi hy vọng rằng tất cả các bạn sẽ theo dõi để tiếp tục học hỏi và phát triển hơn nữa. Chúc các bạn một ngày tốt lành.

[Phát nhạc kết thúc]

Chương trình này được sản xuất với sự hỗ trợ từ Quỹ Gingko, Quỹ Châu Á Thái Bình Dương và Quỹ Awesome. Đặc biệt cảm ơn Jaide Lin đã thu âm và chỉnh sửa tập này. Nếu các bạn muốn đề xuất khách mời tiếp theo? Hãy gửi email cho chúng tôi theo địa chỉ programs@oacc.cc

[Nhạc kết thúc chương trình]